

[KÄPP 1.a]

a) om käpp l. stav som huvudsakligen är avsedd ss. stöd l. prydnad l. värdighetstecken o. d.; särsk. om spatserkäpp (vanl. konstfärdigt bearbetad o. stundom äv. av annat material än trä). *Käpp med silverkrycka. Gå med käpp.* Tagher intit medh idher till wäägs, icke káp eller skräppo. Luk. 9: 3 ([NT](#) (1526)). Engelbrecht stoodh och stödde sich widh sin kiep. [OPETRI Kr.](#) 189 (c. 1540). **1** Kiäpp af Järn medh Wäria Vthi. [BoupptSthm](#) 9/11 (1680). [NICANDER GSann.](#) 19 (1766). Med käpp i hand och cigarr i mun. [ÖDMAN StudM](#) 4 (1891). Käppen är (under gustaviansk tid) så lång att den når sin bärare upp till midjan eller däröver, och den bäres därför naturligast med fattning om själva skaftet. *GustStil* 51 1926. jfr [ALP-](#), [DOLK-](#), [GESÄLL-](#), [HERDE-](#), [KRYCK-](#), [KYRK-](#), [PARAPLY-](#), [PROMENAD-](#), [SPANSKRÖRS-](#), [SPATSER-KÄPP](#) m. fl. – särsk.

Source: Svenska Akademiens Ordbok (<http://g3.spraakdata.gu.se/saob/>)